RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

advies 73.070/3
van 9 maart 2023

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘over de niet-automatische weeginstrumenten die gelinkt zijn aan de gewestelijke bevoegdheden’

#LW-AJDXNFJBH-HDAHAVT#

Op 7 februari 2023 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘over de niet-automatische weeginstrumenten die gelinkt zijn aan de gewestelijke bevoegdheden’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 28 februari 2023. De kamer was samengesteld uit Jeroen VAN NIEUWENHOVE, kamervoorzitter, Koen MUYLLE en Inge VOS, staatsraden, Jan VELAERS, assessor, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Dries VAN EECKHOUTTE, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 9 maart 2023.

*

‡LW-AJDXNFJBH-HDAHAVT‡

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Richtlijn 2014/31/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 'betreffende de harmonisatie van de wetgevingen van de lidstaten inzake het op de markt aanbieden van niet-automatische weegwerktuigen' regelt het op de markt brengen, het in gebruik nemen en het gebruik van niet-automatische weegwerktuigen. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt ertoe om, ter omzetting van die richtlijn (artikel 1 van het ontwerp), in een regeling te voorzien van niet-automatische weeginstrumenten die gebruikt worden om toezicht te houden op de naleving van de massa's van voertuigen en combinaties van voertuigen die de openbare weg gebruiken (artikel 3). Om toezicht te houden op de naleving van de massa's van voormelde voertuigen en combinaties van voertuigen kunnen alleen instrumenten worden gebruikt die voldoen aan de voorschriften vermeld in het te nemen besluit (artikel 4). Die instrumenten moeten voldoen aan de essentiële eisen vermeld in bijlage bij het ontwerp (artikel 5 en bijlage 1).

De conformiteit van de instrumenten wordt geregeld (artikelen 6 tot 12), evenals de (aanmelding van) conformiteitsbeoordelingsinstanties die instrumenten beoordelen overeenkomstig de conformiteitsbeoordelingsprocedures vermeld in bijlage 2 (artikelen 13 tot 22). Het Agentschap Wegen en Verkeer kan de instrumenten onderwerpen aan een technische controle om na ta gaan of de voormelde instrumenten aan de wettelijke eisen voldoen en of ze zich in goede staat bevinden (artikel 23). Tevens wordt de herijk geregeld van weeginstrumenten die gebruikt worden om toezicht te houden op de naleving van de massa's van voertuigen en combinaties van voertuigen die de openbare weg gebruiken (artikelen 24 tot 30).

In het verlengde hiervan worden het koninklijk besluit van 4 augustus 1992 'houdende een nieuwe regeling betreffende de niet-automatische weegwerktuigen' en het koninklijk besluit van 3 december 2009 'betreffende de herijkverrichtingen van de niet-automatische weegwerktuigen' opgeheven "wat de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest betreft" (artikel 31), maar er wordt in een overgangsregeling voorzien voor de certificaten die overeenkomstig het eerst vermelde koninklijk besluit zijn verstrekt (artikel 32).

‡LW-AJDXNFJBH-HDAHAVT‡

BEVOEGDHEID

3.1. De ontworpen regeling vindt zijn bevoegdheidsrechtelijke grondslag in artikel 6, § 1, XII, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ naar luid waarvan de gewesten bevoegd zijn voor de homologatie van radars en andere instrumenten die gelinkt zijn aan de gewestelijke bevoegdheden. Die bevoegdheid vormt een uitzondering op de federale bevoegdheid inzake de metrologie en de normalisatie.[1]

3.2. In de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’ werd omtrent die bevoegdheidstoewijzing het volgende uiteengezet:

> “Ze zullen eveneens bevoegd zijn voor de homologatie van radars en andere instrumenten die verband houden met de gewestelijke bevoegdheden (cf. infra). Zodra de technische controle langs de weg is overgedragen aan de gewesten, worden zij eveneens bevoegd voor de homologatie van de instrumenten die in dat kader gebruikt worden. De homologatie, die momenteel door het BIVV wordt uitgevoerd, van andere instrumenten dan degene die gebruikt worden voor de technische wegcontrole blijft evenwel behoren tot de bevoegdheid van de federale overheid, aangezien deze instrumenten verband houden met bevoegdheden die federaal blijven (homologatie van valhelmen, alcoholsloten, enz.).”[2]
>
> Daar werd nog het volgende aan toegevoegd:
>
> “Dit voorstel van bijzondere wet beoogt de bevoegdheid voor de homologatie van radars en andere instrumenten die gelinkt zijn met de Gewestelijke bevoegdheden over te hevelen naar de gewesten. De gewesten worden dus bevoegd voor de modelgoedkeuring, de eerste ijk, de herijk en de technische controle van die instrumenten.
>
> Wat de homologatie van radars en andere instrumenten die gelinkt zijn met de Gewestelijke bevoegdheden betreft, gaat het over de materies die in elk geval in de volgende teksten worden geregeld :
>
> - de artikelen 16 tot 22 en 23 van de wet van 16 juni 1970 betreffende de meeteenheden, de meetstandaarden en de meetwerktuigen, alleen voor zover deze betrekking hebben op de radars en andere instrumenten die gelinkt zijn met de gewestelijke bevoegdheden;
> - het koninklijk besluit van 12 oktober 2010 betreffende de goedkeuring, de ijking en de installatie van de meettoestellen gebruikt om toezicht te houden op de naleving van de wet betreffende de politie over het wegverkeer en haar uitvoeringsbesluiten, alleen voor zover deze betrekking hebben op de radars en andere instrumenten die gelinkt zijn met de gewestelijke bevoegdheden.
>
> De federale overheid blijft bevoegd voor de productnormen en de inschrijving van de voertuigen.”[3]

[1] Artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 9°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

[2] *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 141.

[3] *Ibidem*, 144-145.

‡LW-AJDXNFJBH-HDAHAVT‡

Uit de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 6 januari 2014 kan ook worden opgemaakt dat met “radars en andere instrumenten die gelinkt zijn met gewestelijke bevoegdheden” uitsluitend instrumenten worden bedoeld die worden gebruikt in het kader van de gewestbevoegdheden inzake verkeersveiligheid.[4]

3.3. Uit de artikelen 3 en 4 van het ontwerp vloeit voort dat de ontworpen regeling betrekking heeft op niet-automatische weeginstrumenten die gebruikt worden om toezicht te houden op de naleving van de massa’s van voertuigen en combinaties van voertuigen die de openbare weg gebruiken. Bijgevolg kan worden aangenomen dat het gaat om de regeling van de homologatie van andere instrumenten die gelinkt zijn aan gewestelijke bevoegdheden inzake verkeersveiligheid, namelijk aan de gewestbevoegdheid voor de regelgeving inzake maximaal toegelaten massa en massa’s over de assen van de voertuigen die gebruik maken van de openbare wegen, evenals de ladingzekering en de afmetingen en de signalisatie van de lading (artikel 6, § 1, XII, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980).

3.4. Het Vlaamse Gewest is echter niet bevoegd om het in de handel brengen van niet-automatische weeginstrumenten te regelen, aangezien een dergelijke regeling tot de bevoegdheid van de federale overheid inzake productnormen behoort.

Dat is ook niet de draagwijdte van de ontworpen regeling, vermits ze overeenkomstig artikel 3 van het ontwerp enkel van toepassing is op niet-automatische weeginstrumenten die *gebruikt* worden om toezicht te houden op de naleving van de massa’s van voertuigen en combinaties van voertuigen die de openbare weg gebruiken.[5] Er moet derhalve niet worden voldaan aan de conformiteitseisen waarin het ontwerp voorziet om niet-automatische weeginstrumenten op de markt te brengen, maar enkel om die instrumenten te kunnen gebruiken om toezicht te houden op de naleving van de massa’s van voormelde voertuigen en combinaties van voertuigen.

Het gegeven dat luidens artikel 8 van het ontwerp de conformiteit van instrumenten met de essentiële eisen waarin de ontworpen regeling voorziet door de fabrikant wordt vastgesteld en dat de fabrikant de EU-conformiteitsverklaring opstelt en de CE-markering aanbrengt, doet hieraan geen afbreuk. Ook het koninklijk besluit van 12 oktober 2010 ‘betreffende de goedkeuring, de ijking en de installatie van de meettoestellen gebruikt om toezicht te houden op de naleving van de wet betreffende de politie over het wegverkeer en haar uitvoeringsbesluiten’, waarvan in de aangehaalde parlementaire voorbereiding werd gesteld dat de erin geregelde materie “in elk geval” tot de bevoegdheid van de gewesten behoort, bevat bepalingen die tot de fabrikanten van toestellen zijn gericht.[6]

[4] Zie adv.RvS 53.932/AV van 27 augustus 2013 over een voorstel dat tot de bijzondere wet van 6 januari 2014 heeft geleid, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/3, 39-40.

[5] Desgevallend zou in artikel 3, eerste lid, van het ontwerp, duidelijkheidshalve kunnen worden geschreven “die *in het Vlaamse Gewest* gebruikt worden …”.

[6] Zie inzonderheid artikel 5, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 12 oktober 2010 naar luid waarvan de aanvraag tot modelgoedkeuring van een toestel wordt ingediend door, onder meer, de fabrikant.

‡LW-AJDXNFJBH-HDAHAVT‡

RECHTSGROND

4.1. Het ontworpen besluit vindt rechtsgrond in de artikelen VIII.43, §§ 3 en 4, VIII.46, § 2, VIII.47, VIII.53 en VIII.54 van het Wetboek van economisch recht, die in rubriek 'Rechtsgronden' in de aanhef van het ontwerp worden vermeld, onder voorbehoud van wat volgt.

4.2. Artikel 23 van het ontwerp, naar luid waarvan het Agentschap Wegen en Verkeer instrumenten kan onderwerpen aan een technische controle om na ta gaan of de voormelde instrumenten aan de wettelijke eisen voldoen en of ze zich in goede staat bevinden, vindt rechtsgrond in artikel VIII.52 van het Wetboek van economisch recht. In die bepaling wordt de Koning (lees: de Vlaamse Regering) gemachtigd om meetinstrumenten te onderwerpen aan een technische controle om na te gaan of die werktuigen aan de wettelijke eisen voldoen en of zij zich in goede staat bevinden.

De regelingen inzake de aanmelding van conformiteitsbeoordelingsinstanties (artikelen 13 tot 20 van het ontwerp) en inzake de erkenning van keuringsinstellingen (artikel 26 van het ontwerp) vinden rechtsgrond in artikel VIII.55, § 4, 1°, van het Wetboek van economisch recht. Naar luid van die bepaling treft de Koning (lees: de Vlaamse Regering) alle nuttige maatregelen om te komen tot een aangepast en gecoördineerd gebruik van het metrologische potentieel in het kader van de ijkingen van de meetinstrumenten op basis van een erkenningsysteem van publieke en private instellingen en bepaalt hij de voorwaarden waaraan deze instellingen moeten voldoen opdat zij metrologische verrichtingen mogen uitvoeren.

De opdrachten voor het Agentschap Wegen en Verkeer vervat in de artikelen 13, 17, eerste lid, 18, eerste lid, 19, § 1, 20, 23 en 28 van het ontwerp, vinden rechtsgrond in artikel 87, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

4.3. In een aantal bepalingen van het ontwerp wordt de verwerking van persoonsgegevens geregeld. Zo blijkt uit de artikelen 1.3, 2.3.1 en 3.5.1 van bijlage 2 bij het ontwerp dat de aanvraag voor het EU-typeonderzoek en de aanvraag tot beoordeling van een kwaliteitssysteem, de naam en adres van de fabrikant en, desgevallend, van zijn gemachtigde moet omvatten. Ook in de EU-conformiteitsverklaring wordt de naam van de fabrikant en, desgevallend, van zijn gemachtigde, vermeld (bijlage 3). Voorts blijkt uit artikel 26, vierde lid, van het ontwerp dat de nadere regels voor de erkenning van keuringsinstellingen vermeld in titel II*bis* van het koninklijk besluit van 20 december 1972 'houdende gedeeltelijke inwerkingtreding van de wet van 16 juni 1970 betreffende de meeteenheden, meetstandaarden en meetwerktuigen, en tot vaststelling van de toepassingsmodaliteiten van hoofdstuk II van deze wet, over de meetwerktuigen', van toepassing zijn. Uit die regels vloeit voort dat de namen en kwalificaties van het personeel belast met de ijkingen bij de bevoegde dienst moeten worden bekendgemaakt.[7]

De in de voormelde bepalingen geregelde verwerking van persoonsgegevens kan als een intrinsiek gevolg worden beschouwd van de regeling van de meetinstrumenten waarin de rechtsgrond biedende bepalingen voorzien. Zo wordt in die bepalingen de Koning (lees: de Vlaamse Regering) gemachtigd om de nadere regels te bepalen voor de modelgoedkeuring, voor de eerste ijk, voor de herijk, en voor de technische controle, om het model van de merken en attesten

[7] Artikel 34*bis*2, § 2, van het koninklijk besluit van 20 december 1972.

‡LW-AJDXNFJBH-HDAHAVT‡

te bepalen, en om te bepalen welke hulpmiddelen en *medewerking* de belanghebbende moet verschaffen bij de ijkverrichtingen (artikel VIII.53, §§ 1 en 2, van het Wetboek van economisch recht). Ook wordt in artikel VIII.55, § 4, 1°, van hetzelfde wetboek uitdrukkelijk gewag gemaakt van een erkenningssysteem. Bijgevolg kan worden aangenomen dat geen afzonderlijke decretale basis is vereist voor de in het ontwerp vervatte regeling van de verwerking van de persoonsgegevens.

VORMVEREISTEN

5.1. Het ontwerp bevat technische voorschriften in de zin van richtlijn (EU) 2015/1535 van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015 ‘betreffende een informatieprocedure op het gebied van technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij’.

Gevraagd of in het licht hiervan het ontwerp overeenkomstig artikel 5, lid 1, van die richtlijn werd meegedeeld aan de Europese Commissie, antwoordde de gemachtigde:

> “Het ontwerp werd niet aangemeld conform richtlijn 2015/1535/EU. In zoverre er al sprake zou zijn van een technisch voorschrift, betreft het een regelgeving om zich te voegen naar bindende handelingen van de Europese Unie die de aanneming van technische voorschriften of regels betreffende diensten tot gevolg hebben, waardoor aanmelding niet vereist is (artikel 7 richtlijn 2015/1535/EU).”

5.2. Het is juist dat luidens artikel 7, lid 1, a), van richtlijn (EU) 2015/1535 de aanmeldingsplicht waarin artikel 5 van die richtlijn voorziet niet van toepassing is wanneer lidstaten zich voegen naar bindende handelingen van de Unie die de aanneming van technische voorschriften of regels betreffende diensten tot gevolg hebben. In zoverre het ontwerp strekt tot omzetting van richtlijn 2014/31/EU moet het inderdaad niet worden aangemeld.

Een aantal bepalingen van het ontwerp, en inzonderheid de artikelen 24 tot 30, strekken echter niet tot omzetting van de voormelde richtlijn. In zoverre die bepalingen technische voorschriften bevatten, moeten ze derhalve worden aangemeld overeenkomstig artikel 5 van richtlijn (EU) 2015/1535 en moet de in artikel 6, lid 1, van die richtlijn bepaalde termijn van drie maanden in acht worden genomen.

ALGEMENE OPMERKINGEN

6.1. Zoals vermeld strekt het ontwerp mede tot omzetting van richtlijn 2014/31/EU. De gemachtigde bezorgde de volgende omzettingstabel:

Artikel richtlijn	**Artikel ontwerp BVR**
1	3
2	2
3	Geen gewestelijke bevoegdheid
4	4 en 5

‡LW-AJDXNFJBH-HDAHAVT‡

5	Geen gewestelijke bevoegdheid
6	Geen gewestelijke bevoegdheid
7	Geen gewestelijke bevoegdheid
8	Geen gewestelijke bevoegdheid
9	Geen gewestelijke bevoegdheid
10	Geen gewestelijke bevoegdheid
11	Geen gewestelijke bevoegdheid
12	6
13	8
14	9
15	10
16	11
17	12
18	Geen gewestelijke bevoegdheid
19	13
20	Federaal geregeld
21	Federaal geregeld
22	Federaal geregeld
23	14
24	15
25	17
26	18
27	19
28	Gericht aan de Europese commissie
29	20
30	22
31	21
32	21
33	22
34	Gericht aan de Europese commissie
35	Gericht aan de Europese commissie
36	Geen gewestelijke bevoegdheid
37	Geen gewestelijke bevoegdheid
38	Geen gewestelijke bevoegdheid
39	Geen gewestelijke bevoegdheid
40	Geen gewestelijke bevoegdheid
41	Niet relevant
42	Niet relevant
43	Niet relevant
44	Niet relevant
45	Niet relevant
46	Niet relevant
47	Niet relevant

‡LW-AJDXNFJBH-HDAHAVT‡

Hiermee kan worden ingestemd, behoudens wat betreft de omzetting van artikel 30 van richtlijn 2014/31/EU door artikel 22 van het ontwerp. Het voormelde artikel 30 voorziet in een regeling voor de betwisting van de bekwaamheid van aangemelde instanties, terwijl artikel 22 van het ontwerp veeleer informatieverplichtingen inhoudt voor die instanties ter omzetting van artikel 33 van de richtlijn. Er lijkt ook geen andere bepaling te zijn in het ontwerp die artikel 30 van richtlijn 2014/31/EU omzet door in de mogelijkheid te voorzien om op verzoek van de Europese Commissie de nodige corrigerende maatregelen te nemen, en zo nodig de aanmelding in te trekken. Er kan echter worden aangenomen dat die corrigerende maatregel of de intrekking van de aanmelding door de aanmeldende overheid moet gebeuren en derhalve niet in het ontwerp moet worden geregeld.

Voorts moet omtrent de omzetting van richtlijn 2014/31/EU het volgende worden opgemerkt.

6.2. In artikel 2, 6°, van het ontwerp wordt het begrip "conformiteitsbeoordelingsinstantie" gedefinieerd als een instantie die bevoegd is om de conformiteitsbeoordelingstaken van derden te verrichten op grond van het te nemen besluit. Deze definitie neemt weliswaar deels artikel 19 van richtlijn 2014/31/EU over, maar zoals de gemachtigde erkende moet veeleer de definitie van artikel 2, 15), van richtlijn 2014/31/EU om worden gezet.

Voorts moeten de definities van de begrippen "op de markt aanbieden", "in de handel brengen" en "marktdeelnemers" in artikel 2, 3), 4) en 9), van richtlijn 2014/31/EU, worden omgezet in artikel 2 van het ontwerp, aangezien die begrippen in het ontwerp worden gebruikt.

6.3. Luidens artikel 14, lid 2, van richtlijn 2014/31/EU komt de EU-conformiteitsverklaring *qua* structuur overeen met het model van bijlage IV bij de richtlijn, bevat ze de in de desbetreffende modules van bijlage II vermelde elementen en wordt ze voortdurend bijgewerkt. Zij wordt vertaald in de taal of talen zoals gevraagd door de lidstaat waar het werktuig in de handel wordt gebracht of op de markt wordt aangeboden.

Die bepaling wordt omgezet in artikel 9, tweede lid, eerste tot derde zin, van het ontwerp. Evenwel wordt in dat lid aan die vereisten nog toegevoegd dat als de EU-conformiteitsverklaring niet is opgesteld in het Nederlands, ze wordt vertaald in het Nederlands als het instrument gebruikt wordt in het Nederlandse taalgebied.

Richtlijn 2014/31/EU betreft volgens zijn opschrift evenwel "de harmonisatie van wetgeving van de lidstaten", en luidens zijn artikel 5, lid 2, mogen de lidstaten "het in gebruik nemen (…) van werktuigen die aan de voorschriften van deze richtlijn voldoen, niet belemmeren". In het ontwerp mag het in gebruik nemen van niet-automatische weeginstrumenten dan ook niet aan belemmeringen worden onderworpen die niet in de richtlijn zijn voorzien. Bijgevolg mag naast de verplichting om de EU-conformiteitsverklaring te vertalen in de taal of talen gevraagd door de lidstaat waar het werktuig in de handel wordt gebracht of op de markt wordt aangeboden niet *bijkomend* in de verplichting worden voorzien de EU-conformiteitsverklaring te vertalen in het Nederlands als ze niet is opgesteld in die taal.

‡LW-AJDXNFJBH-HDAHAVT‡

Bovendien kan worden getwijfeld aan de noodzakelijkheid van de ontworpen regeling, vermits artikel 15, derde lid, van het koninklijk besluit van 12 april 2016 ‘betreffende de niet-automatische weeginstrumenten’ ter omzetting van artikel 14, lid 2, van richtlijn 2014/31/EU, reeds vereist dat voor instrumenten die bedoeld zijn om op de Belgische markt aangeboden te worden, de EU-conformiteitsverklaring ten minste vertaald wordt in de taal of de talen van het taalgebied waar de instrumenten op de markt worden aangeboden (het Franse taalgebied, het Nederlandse taalgebied, het Duitse taalgebied en het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad). Aangenomen dat weeginstrumenten die gebruikt worden om toezicht te houden op de naleving van de massa’s van voertuigen en combinaties van voertuigen die de openbare weg gebruiken in het Vlaamse Gewest in het Nederlandse taalgebied (of het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad) op de markt zijn aangeboden, zal de EU-conformiteitsverklaring sowieso in het Nederlands zijn opgesteld.

Er moet dan ook worden besloten dat de laatste zin van artikel 9, tweede lid, van het ontwerp moet worden weggelaten.

6.4. Teneinde de tekst van artikel 15 van het ontwerp beter in overeenstemming te brengen met die van artikel 24 van richtlijn 2014/31/EU, tot omzetting waarvan die bepaling strekt, schrijve men in die bepaling “wordt ze geacht te voldoen” (in plaats van “voldoet ze”).

6.5. Luidens artikel 26, lid 2, van richtlijn 2014/31/EU gaat een verzoek om aanmelding vergezeld van, onder meer, een accreditatiecertificaat dat is afgegeven door een nationale accreditatie-instantie, zijnde een nationale accreditatie-instantie zoals gedefinieerd in artikel 2, 11), van verordening (EG) nr. 765/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 ‘tot vaststelling van de eisen inzake accreditatie en tot intrekking van Verordening (EEG) nr. 339/93’.[8] Die definitie luidt:

> “‘nationale accreditatie-instantie’: de enige instantie in een lidstaat die door die staat gemachtigd is accreditaties te verlenen”.

In artikel 18, tweede lid, 2°, van het ontwerp, dat ter omzetting strekt van artikel 26 van richtlijn 2014/31/EU, wordt gewag gemaakt van “het accreditatiecertificaat dat is afgegeven door de Belgische accreditatie-instantie BELAC, of door een accreditatie-instantie die het akkoord van wederzijdse erkenning (MLA - MultiLateral Agreements) inzake accreditatie van de EA (European co-operation for Accreditation) heeft ondertekend, waarin wordt verklaard dat de conformiteitsbeoordelingsinstantie voldoet aan de eisen, vermeld in artikel 14”.

Uit de hiervoor aangehaalde definitie van nationale accreditatie-instantie in artikel 2, 11), van verordening (EG) nr. 765/2008 blijkt dat het vereist is (en volstaat) dat de instantie door een lidstaat gemachtigd is accreditaties te verlenen. Ook al lijkt die machtiging een voorwaarde voor een (vol) lidmaatschap van de European Co-operation for Accredition, en voor de ondertekening van het akkoord van wederzijdse erkenning inzake accreditatie van die organisatie, kan uit die bepaling niet worden afgeleid dat nationale accreditatie-instanties het voormelde akkoord moeten hebben ondertekend.

[8] Zie de definitie in artikel 2, 13), van richtlijn 2014/31/EU.

‡LW-AJDXNFJBH-HDAHAVT‡

Bijgevolg moet in artikel 18, tweede lid, 2°, van het ontwerp gewag worden gemaakt van een accreditatiecertificaat dat is afgegeven door een nationale accreditatie-instantie zoals gedefinieerd in artikel 2, 11), van verordening (EG) nr. 765/2008. Het derde lid van artikel 18 van het ontwerp kan dan worden weggelaten.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

7. De rubriek ‘Rechtsgronden’ in de aanhef moet worden aangepast aan hetgeen hiervoor is opgemerkt over de rechtsgrond voor het ontwerp.

Artikel 12

8. In artikel 12, § 4, tweede lid, 1°, *in fine*, van het ontwerp moet na het kommapunt het woord “of” worden ingevoegd.

Artikel 19

9.1. Luidens artikel 19, § 3, van het ontwerp worden voor de toepassing van het te nemen besluit de instanties die zijn aangemeld bij de Europese Commissie door een van de lidstaten, gelijkgesteld met de instanties aangemeld conform het te nemen besluit.

Gevraagd welke de regeling is voor de instantie die zijn aangemeld bij de Europese Commissie op basis van de regelgeving van de federale overheid of een ander gewest, antwoordde de gemachtigde:

“Dit lijkt afgedekt te zijn door artikel 16.”

9.2. Luidens artikel 16 van het ontwerp voldoet een conformiteitsbeoordelingsinstantie die aantoont dat ze overeenkomstig de regels van de federale overheid of de regels van een ander gewest toegelaten wordt voor het verrichten van conformiteitsbeoordelingsactiviteiten, aan de eisen om aangemeld te worden. De draagwijdte van die bepaling is ambigu, aangezien die erin vermelde conformiteitsbeoordelingsinstanties wel geacht worden te voldoen aan de eisen om aangemeld te worden, maar ze niet worden vrijgesteld van een bijkomende aanmelding.

In tegenstelling tot artikel 19, § 2, van het ontwerp, waarin wordt verwezen naar “de *andere* lidstaten”, wordt in paragraaf 3 van dat artikel gewag gemaakt van “de instanties die zijn aangemeld bij de Europese Commissie door *een van de lidstaten*”. Bijgevolg kan die bepaling aldus worden gelezen dat door België op grond van de regels van de federale overheid of van een ander gewest bij de Europese Commissie aangemelde beoordelingsinstanties, gelijkgesteld worden met de instanties die zijn aangemeld overeenkomstig het te nemen besluit. In die interpretatie moet een conformiteitsbeoordelingsinstantie die aantoont dat ze overeenkomstig de regels van de federale overheid of de regels van een ander gewest toegelaten wordt voor het verrichten van

‡LW-AJDXNFJBH-HDAHAVT‡

conformiteitsbeoordelingsactiviteiten, en die op grond hiervan is aangemeld bij de Europese Commissie, niet opnieuw worden aangemeld.

Enkel in die lezing kan de ontworpen regeling worden aanvaard.

Artikel 21

10. Luidens artikel 21, zevende lid, van het ontwerp voorziet de aangemelde instantie in een interne beroepsprocedure voor haar beslissingen, zoals voorgeschreven in de accreditatievoorwaarden.

Gevraagd welke accreditatievoorwaarden worden bedoeld, antwoordde de gemachtigde:

> "Deze bepaling is identiek aan die uit artikel 27, § 6 van het Koninklijk besluit van 12 april 2016 betreffende de niet-automatische weeginstrumenten."

Hiermee wordt evenwel niet verduidelijkt welke de beoogde accreditatievoorwaarden zijn. Dit zou uit de tekst van het ontwerp moeten blijken.

Artikel 24

11. Luidens artikel 24 van het ontwerp zijn de instrumenten waarop de ontworpen regeling van toepassing is, onderworpen aan de algemene voorschriften over de herijk en de technische controle van de meetwerktuigen, vermeld in boek VIII, titel 3, hoofdstuk 2, afdeling 2, van het Wetboek van economisch recht.

Zoals de gemachtigde erkende lijkt het raadzaam om in die bepaling bijkomend te verwijzen naar de relevante voorschriften in het koninklijk besluit van 12 oktober 2010 'betreffende de goedkeuring, de ijking en de installatie van de meettoestellen gebruikt om toezicht te houden op de naleving van de wet betreffende de politie over het wegverkeer en haar uitvoeringsbesluiten'.[9]

Artikel 26

12. Uit artikel 26, tweede lid, van het ontwerp vloeit voort dat om erkend te worden als keuringsinstellingen die proeven voorgeschreven voor de herijk kunnen uitvoeren, keuringsinstellingen geaccrediteerd moeten zijn op basis van de norm NBN EN ISO/IEC 17020.

[9] Gevraagd hoe het ontwerp zich verhoudt tot het koninklijk besluit van 12 oktober 2010 verduidelijkte de gemachtigde: "Dit besluit is te beschouwen als een reglementering betreffende specifieke toestellen in de zin van artikel 1 van het KB van 12 oktober 2010."

‡LW-AJDXNFJBH-HDAHAVT‡

In het verleden heeft de Raad van State al herhaaldelijk gewezen op het probleem dat technische normen waarnaar wordt verwezen in wet- en regelgeving, niet in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt, dat ze niet in het Nederlands zijn gesteld of vertaald en dat ze in de regel enkel beschikbaar zouden zijn tegen een bepaalde vergoeding.[10]

Aan artikel VIII.2 van het Wetboek van economisch recht ligt de bedoeling ten grondslag om tegemoet te komen aan het knelpunt van de ontbrekende bekendmaking van technische normen waarnaar in Belgische rechtsregels wordt verwezen. Luidens het tweede lid van dat artikel kunnen de Staat en alle andere publiekrechtelijke personen de toepassing van een door het Bureau voor Normalisatie gepubliceerde norm of deel van een norm verplichten. Zij brengen het Bureau voor Normalisatie hiervan vooraf op de hoogte. De specifiek Belgische normen die verplicht worden gesteld, worden op de website van het Bureau voor Normalisatie raadpleegbaar gesteld volgens de door de Koning vastgestelde nadere regels, zonder de mogelijkheid om deze te downloaden of af te drukken. De andere normen die verplicht worden gesteld, worden kosteloos ter beschikking gesteld door de auteur van de reglementering op zodanige wijze dat de auteursrechten op die normen nageleefd worden. Als er een vertaling nodig is, kan het Bureau voor Normalisatie de kosten voor de vertaling van deze norm door een derde partij aan de regelgevende overheid factureren.

Voor zover de norm waarnaar wordt verwezen in artikel 26 van het ontwerp kan worden beschouwd als een door het Bureau voor Normalisatie gepubliceerde norm, zullen de voorschriften die zijn opgenomen in de voornoemde bepaling van het Wetboek van economisch recht op het vlak van de raadpleging en de terbeschikkingstelling van de betrokken norm moeten worden nageleefd. In de mate evenwel artikel 26 van het ontwerp een technische norm beoogt waarvoor artikel VIII.2 van het Wetboek van economisch recht niet in dezelfde waarborgen voorziet op het vlak van de raadpleging en terbeschikkingstelling ervan via de website van het Bureau voor Normalisatie[11], blijft de vraag relevant of die norm is bekendgemaakt op een wijze die beantwoordt aan de essentiële randvoorwaarden op het gebied van toegankelijkheid en kenbaarheid van een officiële bekendmaking.[12] Indien dat niet het geval is wordt, wat de

[10] Zie ook C. JENART, *Outsourcing rulemaking powers. Constitutional limits and national safeguards*, Oxford University Press, 2022, 291 p.

[11] Vermits het om een andere norm gaat dan de specifieke Belgische normen die verplicht wordt gesteld en waaromtrent in artikel VIII.2, tweede lid, van het Wetboek van economisch recht, wordt bepaald dat deze kosteloos ter beschikking gesteld worden door de auteur van de reglementering op zodanige wijze dat de auteursrechten op die normen nageleefd worden en dat, als er een vertaling nodig is, het Bureau voor Normalisatie de kosten voor de vertaling van deze normen door een derde partij aan de regelgevende overheid kan factureren.

[12] Het betrokken principe werd, zij het met betrekking tot een andere aangelegenheid, recent door het Grondwettelijk Hof als volgt in herinnering gebracht: “Wanneer de bevoegde wetgever het evenwel, in uitzonderlijke omstandigheden, noodzakelijk acht om af te wijken van [de gecentraliseerde bekendmaking van alle teksten met wetskrachtige of verordenende waarde die bindende kracht hebben in de Belgische rechtsorde] door te verwijzen naar door een overheidsinstantie uitgevaardigde teksten die niet in het *Belgisch Staatsblad* zijn bekendgemaakt en daaraan bindende gevolgen te verbinden ten aanzien van een algemeenheid van de burgers, is het minstens vereist dat hij in de desbetreffende wetskrachtige bepaling op nauwkeurige wijze de vindplaats en de wijze van bekendmaking van die teksten aangeeft. Daarenboven dient die wijze van bekendmaking soortgelijke waarborgen inzake voorzienbaarheid en duidelijkheid te bieden als een bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*, hetgeen onder meer veronderstelt dat de tekst voor eenieder eenvoudig raadpleegbaar is, dat er zekerheid bestaat over de tijdstippen van bekendmaking en van inwerkingtreding, en dat niet enkel de actuele tekstversie kan worden geraadpleegd, maar ook de tekstversies die in het verleden van kracht zijn geweest” (GwH 16 februari 2023, nr. 26/2023, B.54.4, wat betreft de vaststelling van rode zones in het kader van de COVID-pandemie).

‡LW-AJDXNFJBH-HDAHAVT‡

desbetreffende technische normen betreft, nog steeds verwezen naar normen die niet overeenkomstig artikel 190 van de Grondwet zijn bekendgemaakt en die bijgevolg in beginsel niet tegenwerpbaar zijn.

Bijlage 1

13. Luidens punt 9, tweede alinea, van bijlage 1 bij het ontwerp zijn “de namen en symbolen van de eenheden [van massa] in overeenstemming met de nationale regelgevingen ter omzetting van voormelde Richtlijn 80/181/EEG, waaraan het symbool voor het metriekkaraat, namelijk ‘ct’, wordt toegevoegd”.

Gevraagd welke nationale regelgevingen worden bedoeld, antwoordde de gemachtigde:

> “Hier kan inderdaad verwezen worden naar het Koninklijk besluit van 6 mei 2020 tot vaststelling van de wettelijke meeteenheden en van de standaarden en regels ter reproductie van deze eenheden en tot wijziging van artikel VIII.35 van het Wetboek van economisch recht.”

Hiermee kan worden ingestemd.

Bijlage 2

14. In de punten 1.9, 2.5.2, 2.6, 3.3, 3.7.2, 3.8, 4.4.2, 4.5.2, 5.2.2, 5.5.2, 5.6.2, 6.2.2, 6.4 en 6.5.2 van bijlage 2 bij het ontwerp wordt gewag gemaakt van de “nationale autoriteiten”.

Gevraagd wat hiermee wordt bedoeld, antwoordde de gemachtigde:

“In dit geval is de ‘nationale autoriteit’ het Agentschap Wegen en Verkeer.”

Dit moet in het ontwerp worden gepreciseerd.

DE GRIFFIER DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS Jeroen VAN NIEUWENHOVE

‡LW-AJDXNFJBH-HDAHAVT‡